Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 61 (313) * Sâmbătă 14 August 1954 * 4 pagini, 15 bani

O tradiție glorioasă de luptă

„Partidul Muncitoresc Român este continuatorul luptei eroice a Partidului Comunist din România împotriva reacțiunii și fascismului, pentru lichidarea exploatării capitalisto-moșierești, pentru înfăptuirea societății socialiste". Cuvintele acestea simple, desprinse din proiectul Statutului modificat al Partidului Muncitoresc Român, au adunat în ele, măreața experiență de luptă a scumpului nostru partid.

In urmă cu 33 de ani, în vremuri vitrege, cei mai cinstiți și mai curajoși fii ai clasei noastre muncitoare, au pus temeliile Partidului Comunist din România, pornind să răzbată prin furtună către un țel minunat. Comuniștii au fost tari și neînfricați, pentrucă erau purtătorii de cuvânt ai năzuințelor poporului asuprit, continuatorii celor mai bune tradiții de luptă pentru libertate. Pildă vie și însuflețitoare le-a fost marele Partid Bolșevic, Marea Revoluție Socialistă din Octombrie le-a luminat calea. Dealungul anilor grei, înfruntând prigoana și execuțiile, Partidul a luptat fără preget împotriva exploatării, pentru o viață mai bună. Au căzut mulți comuniști sub gloanțele călăilor, dar Partidul era tot mai puternic, înscriind pe steagul său de luptă tot mai multe victorii.

...Și zorii libertății străluceau tot mai viu, în ciuda teroarei crescânde. Hoardele hitleriste se înstăpâniseră în țara noastră, târînd poporul român într'un război criminal. Dar năvalnica ofensivă a armatelor sovietice eliberatoare, împotriva fasciștilor cotropitori, a făcut posibil ca Partidul Comunist din România, unind în jurul lui forțele patriotice ale poporului, să înfăptuiască actul istoric dela 23 August. S'a deschis astfel făgaș de viață nou și luminos poporului nostru muncitor care și-a luat soarta în propriile mâini. Sub conducerea Partidului Comunist Român, clasa noastră muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare a răsturnat dela putere clasele exploatatoare, a pus capăt monarhiei, și a făurit Republica Populară Română. Partidul Muncitoresc Român, făurit în Februarie 1948 prin unificarea Partidului Comunist Român cu Partidul Social-Democrat din care trădătorii și spărgătorii unității clasei muncitoare fuseseră asvârliți, continuă azi cu succes măreața operă de construire a societății socialiste, de lichidare definitivă a exploatării omului de către om. Unificarea aceasta, a pus capăt dezbinării de aproape 30 de ani, a clasei muncitoare din țara noastră. Insuflând tărie, mobilizând și deslănțuind întreaga energie creatoare a oamenilor muncii, Partidul Muncitoresc Român luptă pentru desvoltarea necontenită a industriei și agriculturii noastre, pentru continua creștere și înflorire a bunei stări materiale și culturale a poporului nostru muncitor. Partidul îmbină munca de construire a socialismului cu lupta activă pentru pace. Pe drumul acesta, Partidul dobândește victorii strălucite. Poporul nostru muncitor și-a dăruit nădejdile cele mai vii și o încredere fără margini Partidului, pentrucă Partidul întruchipează o tradiție glorioasă de luptă pentru libertate și fericire, pentrucă lupta lui este expresia năzuințelor celor mai arzătoare ale oamenilor muncii.

In cinstea glorioasei aniversări a eliberării patriei

Daruri pentru prieteni dragi

In aceste zile la Palatul pionierilor din Timișoara se lucrează cu însuflețire. Se pregătesc daruri pentru pionierii sovietici.

...In camera cercului „Mâini îndemânatice", la una din mese, Maria Gârda poartă iute, cu dibăcie, acul prin țesătura fină a unei ii. Alături, Rodica Pop migălește la o catrință. Incă puțin și păpușa care așteaptă aici, cumintе și răbdătoare, va fi îmbrăcată în mândru strai bănățean. La mașină, Maria Radovan tighelește șorțulețul împodobit și el cu motive bănățene.

In colțul încăperii, o fetiță calcă cu îngrijire o față de masă, subțire, ușoară ca puful, pe care înfloresc parcă cu adevărat margarete.

...In cercul de arte plastice domnește liniștea. Aplecați peste planșete pionierii desenează. Câte unul se ridică, se dă înapoi câțiva pași și privește cu luare aminte. Apoi șterge, îndreaptă, mai dă câteva umbre și încetul cu încetul se înfiripă imaginile dorite. Dorina Bugaru termină acum desenul în creion „Umăr la umăr", care înfățișează ostași sovietici și români luptând pentru eliberarea patriei noastre.

De pe planșeta unde lucrează Lia Voinea răsare chipul plin de dârzenie al lui Mitrea Cocor, slugă la boierul Trei Nasuri. Sorin Vasilaș își termină acum acuarela „Viață amară": chipul trist, obidit, al unei mame privind fața galbenă a copilului ei bolnav. Pe fereastra colibei arde un opaiț. Așa s'a trăit odată la noi. Așa au trăit părinții noștri...

Iată însă și alte planșe reprezântând activitatea pionierilor în palatul lor, aspecte din viața nouă din țara noastră.

...In sălile palatului e liniște acum. Lucrul s'a terminat și copiii au plecat acasă. Pe mese sunt rânduite cu grijă darurile care în curând vor lua drumul spre Uniunea Sovietică. Doar o fetiță a mai rămas. In față are deschis un album mare cu fotografii care înfățișează activitatea din palat. Prima foaie e albă. Fetița moaie tocul în cerneală apoi scrie cu litere mari, citețe:

„Dragi prieteni.

Cu prilejul marei noastre sărbători, 23 August, în semn de recunoștință pentru Uniunea Sovietică, eliberatoarea noastră, vă trimitem un cald salut de pionier".

Apoi închide albumul pe care se vede scris cu litere aurite: „Pionierilor sovietici, în semn de prietenie".

Tatiana DORU

Recunoștință eroilor sovietici eliberatori

La marginea comunei Independența din regiunea Galați se găsesc mormintele eroilor soveitici căzuți în luptele care au avut loc acolo, pentru eliberarea patriei noastre.

Pionierii din comună îngrijesc cu recunoștință aceste morminte. Ei au săpat straturile de flori și au plivit marginile aleilor. Deasemeni au răsădit flori proaspete. In fiecare seară ei stropesc cu grijă rondurile cu flori.

In grădina școlii cu limba de predare maghiară din Recaș, la umbra unor pruni am găsit o mulțime de pionieri care discutau cu aprindere. M'am apropiat și mi-am dat seama că vorbeau limbi diferite: germana maghiara, croata. Dar curând s'a făcut liniște.

— Să hotărîm cum se va desfășura focul de tabără închinat prieteniei noastre, propuse instructorul.

Mulți copii au luat atunci cuvântul.

— Noi toți știm cum au trăit cândva părinții noștri. Greu și în dezbinare. Dar în ultimii ani și mai ales de când avem colectivă oamenii muncesc laolaltă. Nu mai sunt stăpânii care să-i dezbine pentru a-i exploata nestingheriți. Viața s'a schimbat.

Și Iuliana Peter propune ca la focul de tabără să se povestească despre roadele prieteniei în muncă și în viața de toate zilele.

— Eu una le simt din plin. Părinții mei sunt colectiviști. Acum noi ne-am cumpărat un bufet, o masă, scaune. Cât de vesel e acum în casă cu lumină electrică și radio. Dar cel mai bine îmi pare de bicicletă...

— Și la noi e bine, o întrerupe Irén Vincze. Incă și acum vindem din porumbul prisosit de anul trecut. Ne-am reparat și ne-am mărit casa. Verișorul meu a primit dela tatăl lui un acordeon...

— Eu vreau să povestesc despre școala noastră în care acum învățăm în limba croată, spune o fetiță. Și să invităm și pe cineva care cunoaște viața din vremurile trecute, de dinainte de 23 August.

— Pe moș Medgyesy, pe moș Medgyesy, strigară copiii...

Discuția s'a sfârșit. Acum prin colțurile umbroase ale grădinii se repetă cântece și jocuri românești, maghiare, germane și croate.

Pentru hora prieteniei în care se vor prinde toți, în care costumele maghiare se vor îmbina de minune cu cele românești, croate și germane nu e nevoie de repetiții. Hora e cunoscută tuturor și e jucată cu drag în fiecare Duminică la Căminul Cultural din Recaș de oamenii muncii înfrățiți.

La strâns de smeură

Dimineața, cum se luminează de ziuă, pionierii și școlarii din comuna noastră o pornesc cu toții în pădure să culeagă smeură. Până acum ei au strâns o cantitate de 300 kg. smeură, pe care au valorificat-o la cooperativă. Cea mai mare cantitate au strâns-o pionierele: Rusu Elena, Bordan Ravеca și Perdică Vioara.

Pionierii noștri au promis că vor da ajutor și la strângerea fructelor din pădure.

Mihai TODIRICA
instr. superior
com. Găinești-Suceava

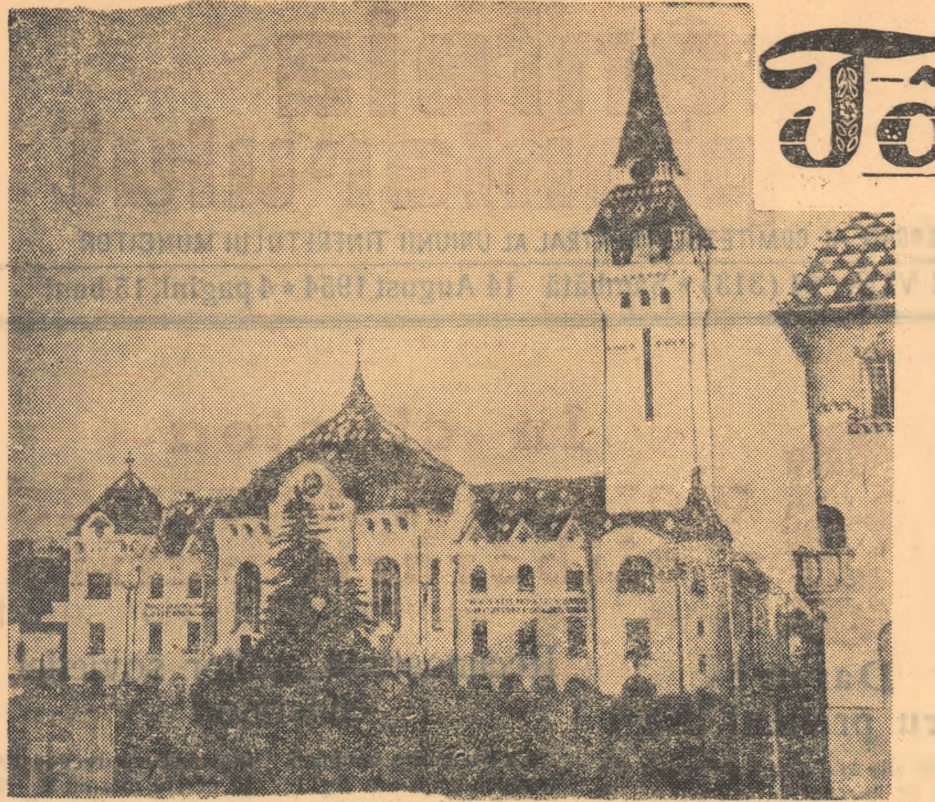
COPILĂRIE FERICITĂ

La Palatul pionierilor din București își petrec timpul liber mulți copii. In cercul de pictură, muzică, de coregrafie, ei fac primii lor pași în artă.

Târgu-Mureş

Intr'o sală a Sfatului Popular al oraşului Târgu-Mureş aşteaptă femei şi bărbaţi. Alături e biroul preşedintelui. Când uşa biroului se deschide şi iese cineva, intră îndată unul din cei care aşteaptă.

Cetăţenii vin să stea de vorbă cu preşedintele, să discute diferite treburi. Un bărbat mai în vârstă, se pare inginer, discută planul de construire a unor noi blocuri muncitoreşti... O bătrânică, dintr'un cartier mărginaş, cere ajutorul preşedintelui într'o chestiune mai puţin însemnată pentru oraş, dar pentru ea totuş însemnată: o vecină de-a ei sloboade mereu porcul în ogradă la ea şi râtanul îi scurmă straturile.

Oamenii vin aici pentru fel de fel de treburi, cu încredere, şi se înţeleg bine, chiar dacă nu vorbesc aceeaşi limbă.

N'a fost aşa înainte de 23 August 1944.

In camera asta, în care discută preşedintele cu bătrânica şi inginerul, cu cetăţenii oraşului, era odată un primar, Dandea pe nume. Asta se lăuda că la venirea lui, a curăţat primăria de toţi ungurii.. In timpul ultimului război, a devenit primar un general maghiar, Vida Acesta se lăuda, pe toate căile, că a curăţat primăria de toţi românii Astea erau cele mai de seamă „înfăptuiri" cu care se puteau lăuda vechii primari, slugi ai exploatatorilor români şi maghiari care de altfel se înţelegeau foarte bine între ei.

★

Târgu-Mureş e un oraş foarte vechi. Istoria lui îşi întinde rădăcinile până în cele mai vechi timpuri Istoria, în trecerea ei, a lăsat aici, pe malul Mureşului, numeroase amintiri. Iată cetatea cu creneluri înalte, deasupra cărora răzbate doar turnul străvechii biserici — voind parcă să vadă ce se petrece afară. Cetatea e o amintire a secolului XVI Aici se retrăgeau să lupte locuitorii târgului, oridecâteori veneau vrăjmaşii Casele scunde, aliniate pe marginea uliţelor suitoare, în dosul pomilor, sunt adevărate documente ale istoriei! Zidite în felurite stiluri, pentru felurite trebuinţe Unele cu zorzoane, altele simple şi sărace, ca şi oamenii care le-au locuit.

Pe strada Kossuth, la numărul 14. O căsuţă, cu geamuri joase Poarta demult lipsită de vopsea dă într'un coridor întunecos, prin care se vede o curte cu bălării. In vara anului 1866, în casa asta era hanul „La calul alb". Han pentru oamenii sărmani Aici a poposit atunci un tânăr, care avea să devină cel mai mare poet al românilor: Mihail Eminescu.

Mai încolo, o altă casă. Aici a fost un alt han, la care a tras în 1849, cel mai mare poet al maghiarilor: Petőfi Sándor. O singură noapte A doua zi a plecat în zori spre Sighişoara, spre câmpul de luptă al revoluţiei pe care a cântat-o toată viaţa. A doua zi a murit pentru revoluţie, pentru poporul căruia i-a dăruit cele mai frumoase poezii.

Cei doi poeţi nu s'au înâlnit niciodată, dar amintirea şi versurile lor luminează frăţia popoarelor aşa cum au dorit-o şi ei.

De-ar trăi acum, măcar o zi, să colinde la braţ oraşul, câte n'ar vedea, câte n'ar simţi! Ar scrie, poate împreună, cea mai frumoasă poezie, pe care ar închina-o prieteniei între popoarele lor.

Da, ar recunoaşte multe case, care au fost şi pe vremea lor. Uite, de pildă, asta din jurul cetăţii; stăpânii oraşului însă nu mai sunt cei pe care-i ştiau ei. Azi totul e al oamenilor muncii.

In oraş se'nalţă clădiri noi. Noi şi pentru cei care au plecat de-abia de 10 ani din oraş. Mai sus de cetate n'au fost clădirile mari ale clinicilor. Iar în vârful dealului, în clădirea aceea mare, n'a fost Institutul Medico-Farmaceutic unde se învaţă în limba maghiară.

Au apărut zeci de blocuri muncitoreşti, fabrici noi.

Târgu-Mureş înainte de 23 August 1944, n'avea industrie. Azi, în zori, zeci de sirene cheamă pe muncitori la treabă. Să cunoaştem câteva. In primul rând „Simo Geza", fabrică de mobile cum puţine sunt în Europa. Apoi „Encsel Mauriciu" — fabrică de piese de schimb pentru industria uşoară; „Lázár Ödön" cu numeroase secţii de produse de larg consum, „Ciocanul", „Textila Roşie", fabrica de zahăr în care şi-a făcut ucenicia Bernath Andrei şi care azi îi poartă numele, şi altele.

Târgu-Mureş a devenit un oraş industrial.

Tradiţiile culturale ale oraşului au fost şi ele dezvoltate. Comorile ştiinţei şi ale culturii au ajuns în mâinile celora pentru care au fost create. In anii regimului nostru s'a înfiinţat Teatrul Secuiesc de Stat, pe scena căruia se joacă piesele celor mai buni scriitori, în limba maghiară. In librării găseşti alături poeziile lui Eminescu şi ale lui Petőfi, la fel în bibliotecile oraşului, care au pe rafturi zeci de mii de cărţi preţioase.

De curând a apărut în librării un volum masiv, legat în piele. O culegere de lucrări ştiinţifice. Pe copertă, cu litere de aur, scrie: „Bolyai". Bolyai János, marele savant materialist, s'a născut şi a trăit multă vreme aici la Târgu-Mureş. Stăpânii de atunci, temându-se de adevărul lucrărilor sale, au răspândit vestea că-i nebun. De-abia acum a putut apare o culegere a lucrărilor sale, de-abia acum ele sunt preţuite pe măsura lor.

★

Ştefan Csorvássy, băiatul unui pantofar nevoiaş din Reghin, n'a putut să înveţe la şcoală decât trei luni. Apoi a fost dat ucenic la un atelier de mobile din Târgu-Mureş. Csorvássy avea mult talent la sculptură. dar de abia în zilele noastre a putut ajunge sculptor vestit nu numai la noi în ţară, dar în toată lumea. De curând el a fost distins cu Premiul Internaţional al Păcii.

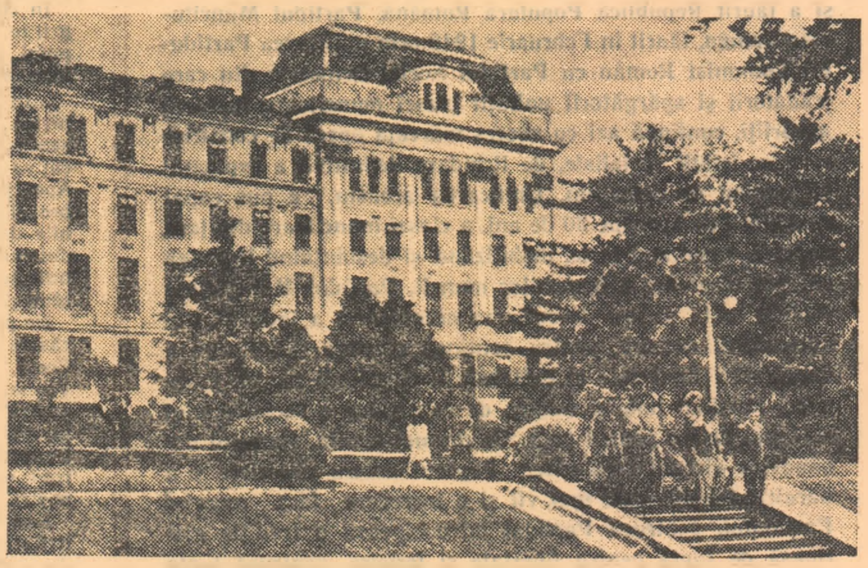
Regiunea Autonomă Maghiară creşte împreună cu celelate regiuni ale patriei. De puţină vreme s'a inaugurat la Sângeorgiu de Pădure, nu departe de Târgu-Mureş, cea mai mare termocentrală a ţării. Asta înseamnă că este curent îndeajuns pentru casele şi fabricile din toate oraşele şi satele regiunii.

Târgu-Mureş se pregăteşte acum şi el pentru marea sărbătoare, de 23 August, care a adus libertatea şi frăţia dorită de oamenii muncii de-a lungul veacurilor.

La „Ciocanul" se fabrică primele maşini de socotit în ţara noastră... Gospodinele stropesc seara, în grădiniţele din jurul caselor, flori de foc pe care le vor purta când vor trece prin faţa tribunei... Parcurile, casele, sunt gătite şi ele... In noua secţie, de covoare, a întreprinderii „Lázár Ödön", muncitoare române şi maghiare ţes împreună, pe primul covor persian, cuvintele: „Trăiască 23 August, ziua eliberării noastre".

Pânzele pictorilor, primele maşini de socotit, poemele poeţilor, noile modele de mobilă, cântecele care vor răsuna pe scena teatrului, toate, toate vor grăi despre frăţia dintre poporul român şi minorităţile naţionale, despre recunoştinţa fierbinte faţă de Partidul Muncitoresc Român care a înfăptuit visurile de frăţie şi libertate ale poporului

Şerban VOICU

Institutul Medico-Farmaceutic din Târgu-Mureş.

PAZNICI CURAJOŞI

Când au plecat cu oile la păscut, mama le-a spus celor doi copii:

— Aveţi grijă de oi, să nu vină lupul la ele.

— Bine mamă, răspunseră copii, dar gândul le era mai mult la joacă decât la vorbele mamei. De când mergeau ei cu oile la iarbă, în Poiana Roşie, nici odată nu se întâmplase să le iasă lupul în cale. De aceea şi-au văzut liniştiţi de joacă lăsând oile să pască în voie. Deodată însă, se auzi un sbierat înăbuşit de oaie. Cei doi fraţi împreună cu alţi copii, au dat fuga spre locul cu pricina. Gheorghe ajunse primul la marginea pădurii şi văzând lupul nu-şi pierdu cumpătul:

— Săriţi, lupul mănâncă berbecul! strigă el.

Ionică şi ceilalţi băieţi au început să strige şi ei din răsputeri şi fără frică începură să arunce cu ciomegele după lup. Câinii s'au pus pe lătrat de răsuna pădurea. Lupii speriaţi de atâta sgomot, au luat-o la sănătoasa lăsând berbecul în pace. Seara, cei doi fraţi s'au întors acasă, cu toate oile şi au povestit tuturor păţania cu lupii.

Constantin STĂNOIU
instructor superior
comuna Ţicleni
regiunea Craiova

2—0

— Fie ce-o fi!, îşi zise Costin ridicându-se de pe iarbă.

După ce-şi roti de câteva ori braţul amorţit începu să se caţere pe gardul de zid al stadionului. In câteva clipe, cu faţa roşie şi asudată, ajunse în vârful gardului. Privi în jur şi după ce se încredinţă că nu-l vede nimeni îşi dădu drumul în iarba moale.

— Acum te-am prins ştrengarule! răsună un glas în apropiere. De vreo câteva zile te pândesc dar întotdeauna te scap. De ce nu intri pe poartă omule?

„Omul" — un băieţel de vreo 7 ani — se ridică din iarbă şi-şi scutură pantalonaşii.

— Ei, şi-acum unde vrei să mergi? îl întrebă îngrijitorul.

— Să văd... să văd cum joacă băieţii, îngăimă Costin.

Ingrijitorul îl luă de mână şi împreună porniră pe stadion. In ziua aceea aproape toţi tinerii dinamovişti aveau antrenamente şi Costin avu prilejul să vadă toată activitatea de aici. Pe terenul de fotbal cele două echipe de „pitici" erau în mare fierbere. Nu se marcase încă niciun gol şi prima repriză se apropia de sfârşit.

— Ţi-ar plăcea să joci fotbal? — îl întreabă îngrijitorul.

— Mi-ar plăcea, dar acum sunt mic. Aici sunt numai băieţi mari!

— Nu-ţi place asta ei zise îngrijitorul. Să mergem mai departe.

S'au oprit aşa, la volei, la basket, la sărituri, la alergări. In sfârşit au ajuns şi la terenul de tenis de câmp. Băiatul se aşeză pe iarbă şi începu să privească.

— Hai mai departe, îi zise îngrijitorul.

— Vreau să mai văd, se rugă copilul.

— Insfârşit, iată că îţi place şi ţie ceva.

...Câteva zile mai târziu, pe poarta stadionului „Dinamo" intra un băieţel ţinând în mână ceva foarte ciudat. Era un fel de rachetă de tenis, dar atât de stângaci lucrată, încât cu greu ţi-ai fi putut da seama ce este. Când ajunse lângă teren se rugă de antrenor.

— Vreţi să mă lăsaţi să joc şi eu? Asta am făcut-o singur! zise el arătând obiectul ciudat din mână. Toţi cei de faţă izbucniră într'un râs răsunător.

Dar de lăsat, l-au lăsat să joace.

— Cum te cheamă? l-a întrebat la sfârşit antrenorul.

— Ionescu Costin, răspunse băiatul ştergându-şi fruntea de sudoare. Antrenorul îi scrise numele într'un carneţel. Din acea clipă Ionescu Costin a devenit membru al asociaţiei „Tânărul Dinamovist".

Doi ani au trecut de atunci. In jurul terenului de tenis s'au strâns aproape toţi tinerii dinamovişti. E vorba de o întrecere, ce-i drept amicală, dar întrecere. Lângă antrenor se află îngrijitorul stadionului.

Pe teren intră acum doi băieţi: unul înalt, voinic, de vreo 10—11 ani, celălalt blond, mărunt, de numai vreo 9 ani. Se aruncă mingea şi întrecerea începe. Amândoi băieţii îşi dispută acum întâietatea. Sprinten şi mlădios, băiatul de 9 ani apără şi atacă cu o îndrăsneală deosebită ceeace-i aduce la sfârşit victoria de 2—0.

— Straşnic băiat! izbucni îngrijitorul. Pe toţi i-a bătut cu 2 la 0 şi doar e cel mai mic dintre ei.

— E băiatul dumitale? a întrebat antrenorul.

— Nu e al meu, dar l-am prins sărind gardul. Şi-i povesti antrenorului întâlnirea de acum doi ani.

Apoi croindu-şi drum ajunse lângă Costin şi privindu-i faţa îmbujorată rosti:

— Ţi-am spus eu că jocul ăsta o să-ţi placă. Ai văzut?

Irina RADULIAN

Bucuria cântecului

de **Hilda JEREA**
Laureată a Premiului de Stat

Puţină vreme ne mai desparte de o zi măreaţă: 23 August — a zecea aniversare a eliberării patriei noastre de către glorioasa armată sovietică.

Mii de tineri şi vârstnici se pregătesc pentru glorioasa sărbătoare ce se apropie, 23 August, cunună bogată de zece ani, împletită cu izbânzi cucerite prin efortul milioanelor de oameni muncitori din R.P.R.!

Cu flori şi tinereţe, cu veselie şi soare vom întâmpina ziua mult aşteptată, dar mai ales cu cântece frumoase şi dătătoare de viaţă, cu melodii aprinse ce vor răsuna până în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării.

Poporul nostru muncitor a cântat întotdeauna, în toate vremurile. In trecut, când libertatea sa era încătuşată, niciun tiran n'a putut înăbuşi glasul său de revoltă şi dureri, el răsbătea ameninţător prin zidurile reci ale închisorilor. Astăzi când poporul este stăpân pe soarta sa, când omul muncitor este grădinarul unei vieţi înflorite, el cântă din plin, împărtăşind bucuria de a munci liber. Cântă ostaşii, viteji apărători ai patriei, cântă ţăranii muncitori, plămăditori ai ogorului de aur, cântă tineretul ziditor al lumii de mâine.

Dar ce bucurie mare mai poate fi decât aceea de a trece pe stradă şi de a auzi răsărind zvon de glasuri limpezi? Sunt tinerele vlăstare ale patriei noastre, copiii noştri dragi, care cântă cu bucurie viaţa fericită ce-o trăiesc.

Bucuria lor de a trăi se aude în bucuria lor de a cânta.

Pentru ei, dealungul acestor zece ani, câte cântece frumoase s'au scris! Unele din ele vorbesc despre dragostea de şcoală şi de învăţătură, altele ni-i înfăţişează pe pionieri culegând spicele aurii depe întinsul holdelor, unele sunt tovarăşi în jocul cu mingea, cu sania sau în minunatele excursii făcute prin munţi. Uneori, cântecele îi fac pe unii să zâmbească iar pe alţii să se supere: atunci când e vorba de vreun codaş! Dar toate aceste cântece — indiferent despre ce vorbesc — cântă bucuria vieţii noi.

Mulţi dintre compozitorii noştri, mai tineri sau mai vârstnici, au scris pentru copii. In creaţia unor compozitori ca: Ion Chirescu, T. Bratu, R. Şerban, R. Drăgan, Gh. Deneţeanu, Elly Roman, G. Klein şi V. Timiş — cântecul pentru şcolari ocupă un loc important.

Melodiile acestor compozitori au devenit prieteni nedespărţiţi ai copiilor, întovărăşindu-i peste tot, acolo unde se desfăşoară bogata lor activitate.

Cântecele ca: „Azi e zi de sărbătoare", „Cântec vesel de tabără", „Flutură'n vânt cravatele roşii", răsună totdeauna acolo unde sunt pionieri. In anii aceştia compozitori ca N. Kirculescu, Elly Roman au creat opereta pentru copii „Cântecul prieteniei", „Povestea anotimpurilor" sunt operete ascultate de copiii din toate colţurile patriei.

In întâmpinarea glorioasei aniversări ce se apropie, compozitorii noştri au scris cântece noi pentru pionieri.

Şi când la marea demonstraţie vom auzi glasuri argintii şi din rândurile dese se vor desprinde cravatele roşii, iar buchetele de flori vor ţâşni spre cer, sufletul nostru se va umple de mândrie şi le vom spune copiilor din toată inima:

Cântaţi, cântaţi bucuria de a trăi!

Fapte pionierești

In raionul nostru avem copii harnici

Mai în toate comunele din raionul nostru, pionierii au ieşit pe mirişte şi au adunat mari cantităţi de spice. Numai în comuna Cozia, pionierii au strâns în mai multe zile o cantitate de 120 kilograme boabe de grâu. Ca şi părinţii lor care-şi valorifică produsele agricole prin cooperativă, primind în schimb produse industriale, şi pionierii au dat grâul la cooperativă. Cele mai multe spice le-au adunat pionierii: Luca Ion, Dănuţ Marica, Stanciu Gheorghiţa şi Liciu Gheorghe.

La fel au făcut şi pionierii din comuna Gîrla Mare. Ei şi-au pus în gând dela început să fie fruntaşi. Şi împreună cu tovarăşa instructoare superioară, pionierii au strâns o cantitate de 200 kg. boabe de grâu. Printre pionierii cei mai harnici i-am cunoscut pe Grabeanu Angela, Popa Ion, Constangioara Constantin şi Gheta Isaia.

Ion TOPARDEA
şeful secţiei Şcoli! Medii şi pionieri
Comitetul raional U.T.M. Cujmir
reg. Craiova

Ne cheamă goarna

In fiecare dimineaţă sunetele plăcute ale goarnei cheamă pionierii unităţii noastre, în tabăra de curte.

Zi de zi activitatea noastră devine mai bogată, mai interesantă. Culegem plante medicinale, adunăm spicele rămase pe ogor şi ne pregătim pentru examenele de admitere.

De curând a început treeratul la întovărăşirea agricolă „Drumul Socialismului" din comuna noastră. Noi pionierii le-am pregătit o surpriză întovărăşiţilor. Vom da o serbare la arie.

In cinstea zilei de 23 August vom strânge 100 kg. plante medicinale, 100 kg. grâu şi vom da două serbări la arie.

Ce bine şi frumos e la noi în tabără!

Teofil GRIDAN
clasa VII-a
comuna Mătăsari
raionul Strehaia

Mânzul meu

Nu de mult am venit acasă din tabără. Cum am intrat pe poartă, Brezan, câinele nostru, a început să sară cu labele pe mine, să latre şi să alerge neastâmpărat. Fugea spre grajd, iar venea spre mine, iar se întorcea. Parcă vroia să-mi spună ceva. Deodată a început să mă tragă de rochiţă spre grajd. M'am luat după el şi i-am găsit pe toţi ai mei acolo, în jurul Floricăi, iapa noastră şi a unui oaspete nou al casei.

— Era un mânz. L-am îndrăgit de atunci. Acum mânzul e mărişor pot spune că-l văd cu ochii cum creşte. Ii dau de mâncare, îi schimb paiele din aşternut şi îl ţesăl.

Dar bucuria mea cea mare şi cred că şi a mânzului este atunci când îl scot la plimbare.

Nu-l mai ajunge locul. Sare, sburdă şi nu se potoleşte decât atunci când e tare obosit.

Claudia RADU
Şcoala nr 2 de fete
Piteşti

ZILE DE TABARA

Cine nu-l cunoaşte în tabără pe Nichita Alexandru? E doar gornistul unităţii. Când sună odată adunarea pionierii ori unde s'ar afla dau fuga şi răspund la chemare. Să nu credeţi că Nichita e niscaiva voinic. Ba dimpotrivă s'ar putea spune că e chiar slăbuţ. Dar când ridică goarna spre soare şi-şi încruntă puţin privirea, pieptul i se umflă şi sunetele ies atât de puternice încât se aud până departe. Pe drept cuvânt cei din tabăra din satul Greci îi spun „Nichita gornistul"...

Abia se terminase masa de seară când Nichita sună adunarea. La Căminul Cultural din sat, se adusese un film anume „Floarea din Kara Kum". Copiii erau veseli şi nu mai conteneau să spună ce ştiu ei despre Kara Kum.

Curând sala mare a Căminului se învălui în întuneric şi pe pânză începură să se desfăşoare peripeţiile celor doi copii în căutarea capsulei de bumbac. Lui Nichita îi bătea tare inima ori de câte ori se arăta pe pânză „Vântul uscat". Şi adevărat că tare era urât. Deşi nu spunea, lui Nichita îi era cam frică. Când văzu însă cu cât curaj pionierul din film se luptă cu lăcusta uriaşă, cu furia apelor, Nichita prinse curaj. „Sunt pionier" spunea băiatul din film. „Sunt pionier" parcă îngâna în gînd şi Nichita, începând să râdă şi să se bucure că „Vântul uscat" se dădu bătut.

IN MUNŢII DOBROGIEI
(file de jurnal)

„Suntem numai de câteva zile în tabără şi am făcut o excursie. Am urcat spre vârful Ţuţuiatu, cel mai înalt, din munţii Dobrogei. N'a fost o excursie lungă, dar n'a fost deloc uşoară.

Am pornit dis de dimineaţă. In depărtare se vedeau culmile domoale ale munţilor Dobrogiei învăluiţi într'o ceaţă subţire, albăstruie. Soarele arunca o lumină puternică.

„Vom vedea ceeace de atâtea ori am învăţat la geografie, spuneam noi Şi într'adevăr am văzut cu ochii noştri munţii aceştia bătrâni în formă de cocoaşă, roşi de vreme, având abia înălţimea unor dealuri. Am observat, rocile, cu vine colorate, calcarurile etc.

Ia tabără, ne-am întors cu o încărcătură preţioasă. Bucăţi de cuarţ, cuarţit, calcar, grezie Ba am mai adus o broască ţestoasă şi două şopârle. Toate sunt aşezate acum într'un colţ în clubul taberei."

PRIETENIE

In tabără nu sunase încă stingerea. Noaptea de vară era caldă, cu un cer bătut cu stele. Dinspre sat, se auzeau râsetele şi muzicuţele flăcăilor dela S.M.T. In tabără copiii nu se culcaseră. Stăteau în grupuri, jucau şah povesteau.

Deodată, se auzi un cântec cu o melodie neobişnuită, dar foarte frumos şi vesel. Cântau Nichita, Anisia, Nadia şi Timofei, cei patru pionieri lipoveni din Carcaliu Cântau un cântec popular lipovenesc. Intr'o clipă toţi copiii erau în jurul lor Nadia Achimov-Nadiuşa cum i se mai zice şi Pancrat Timofei — Timoşca cel bălan — au început pe dată să-i înveţe pe ceilalţi cântecul lipovenesc. La rândul lor copiii i-au învăţat un cântec românesc „Ciobănaşul". Acum în tabără, răsună adeseori cântecele lipoveneşti şi româneşti Copiii s'au împrietenit Când vor pleca acasă vor avea ce povesti despre zilele petrecute în tabăra dela Greci.

Veşti din vacanţă

Eu îmi petrec frumos vacanţa la noi în sat. Până acum am citit cărţi de literatură, am făcut sport şi m'am odihnit. In zilele când părinţii sunt la munca câmpului, eu am grijă de gospodărie.

Ion BILEGAN
comuna Herina
raionul Bistriţa

După ce am terminat examenele am vizitat Capitala unde am văzut piesa „Vlaicu Vodă" Apoi am fost la mare cu părinţii şi acolo am legat multe prietenii cu copiii din tabere. Când m'am întors acasă, prietenii nu mă mai recunoşteau, atât eram de bronzat Acum îmi petrec timpul în tabăra de curte unde sunt înscris la cercul de literatură.

Radu CIOFU
Odobeşti — Focşani

De curând s'a desfăşurat în tabăra noastră Spartachiada tinerilor sportivi. Am obţinut succese la săritura în lungime, în înălţime şi aruncarea la distanţă cu mingea de oină. La sfârşit ni s'au înmânat premii care ne-au umplut inima de bucurie.

Radu TARMOŞ
Tabără de pionieri şi şcolari
I.C.A.S. Snagov

In satul nostru, noi pionierii împreună cu şcolarii ne pregătim pentru sărbătorirea zilei de 23 August. Am curăţat şi împodobit frumos şcoala, am făcut un ierbar şi un insectar pe care le vom dărui şcolii.

Aurel IGNIŞCA
Tabăra de pionieri şi şcolari
regiunea Arad

Slavă Armatei Sovietice eliberatoarea patriei noastre

Dragi ostaşi sovietici,

Scrisorica noastră va străbate un drum lung până să ajungă la voi. Dar acum în preajma celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre, vrem să vă împărtăşim şi vouă, eliberatorii noştri marea noastră bucurie.

Astăzi, sub soarele democraţiei, noi copiii din R.P.R., suntem fericiţi şi ne mândrim că purtăm cravate roşii, că purtăm titlul de pionier.

In locurile cele mai pitoreşti ale patriei noastre noi ne petrecem o vacanţă plăcută şi veselă. Am făcut nenumărate excursii, ca să cunoaştem bogăţiile şi frumuseţile ţării. Dela 23 August 1944 de când armata sovietică ne-a eliberat, patria noastră s'a transformat mult. In fiecare zi devine tot mai frumoasă. La fiecare pas întâlneşti oameni noi, locuri noi de nerecunoscut. Şi aceasta, numai datorită vouă care ne-aţi eliberat patria, mulţi dintre voi jertfindu-vă viaţa, pentruca noi să avem o copilărie fericită.

Şi noi suntem gata oricând să ne apărăm patria împotriva acelora care ar încerca să ne-o calce.

Cu multă dragoste şi recunoştinţă vă trimitem vouă prietenii noştri eliberatori, un cald salut voios de pionier.

Colectivul de conducere
al unităţii Nr. 1 Chişineu-Criş
reg. Arad

Ţara noastră-i liberă

Jocuri, cântece, răsună
Pe p..iurile p..riei
Ţara noastră-i ţara noastră
Dintr'un August două'ş'trei!

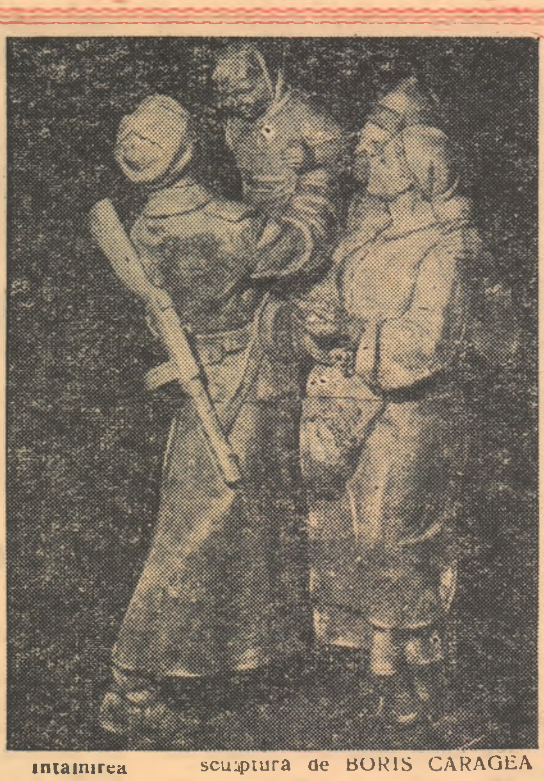
II

Toţi muncesc cu voie bună
In uzină, pe ogor.
Cântecul voios răsună
Despre rodul muncii lor.

III

Sovietica armată
Pe fasciști i-a izgonit
Şi mai drag ne este astăzi
Plaiul ţării desrobit.

Tita SORIN
Şc. medie de 10 ani de fete Nr. 1
Călăraşi

Intâlnirea — sculptura de BORIS CARAGEA

DOUĂ LUMI

Sunt zece ani de atunci. In Bucureşti, soseau victorioasele trupe sovietice aducându-ne libertatea şi dăruindu-ne prietenia lor caldă, frăţească. De Paris, de Roma, de Atena se apropiau tot atunci trupele anglo-americane, in chip de „eliberatori". Anii s'au scurs. Ţara noastră, alături de ţările cu democraţie populară a păşit pe un drum luminos, spre fericire, spre socialism. In ţările „eliberate" de americani, mizeria maselor muncitoare, ruina economică, fascismul reînviat, bântuie tot cu mai multă putere. Două lumi, două vieţi...

Iat-o pe ţesătoarea stahanovistă Elena Chişiu, împreună cu cei doi copii ai săi, petrecându-şi concediul de odihnă în mijlocul munţilor, într'o staţiune climaterică.

Şcoli noi

In anii puterii populare, în lupta pentru lichidarea analfabetismului, moştenire întunecată a trecutului, s'au obţinut succese uriaşe, înfăptuiri care n'ar fi fost cu putinţă în zeci de ani de guvernare burghezo-moşierească. De pildă, numai în regiunea Piteşti au fost construite în anii aceştia 204 şcoli de 7 ani. Tot în această regiune au fost înfiinţate 4 şcoli medii. Pentru cei ce sunt în producţie şi doresc să-şi continue studiile au luat fiinţă 4 şcoli medii serale.

Pentru muncitorii din păduri

Grea şi amară era odinioară viaţa muncitorilor din pădurile ţării noastre! Azi, ei simt la tot pasul grija pe care partidul o poartă oamenilor muncii. Numai pentru muncitorii din pădurile raionului Piatra Neamţ, au fost construite până şi în cele mai depărtate exploatări forestiere, 196 cabane şi dormitoare cu o capacitate de peste 8000 de locuri şi 44 cantine. La Tarcău, Tazlău şi Pângărăşti, au fost date în folosinţă mai multe locuinţe individuale pentru muncitorii forestieri. Asistenţa medicală e asigurată prin cabinete medicale, dentare, şi dispensare. In primul semestru al acestui an, au fost cheltuiţi pentru protecţia muncii în sectorul forestier din raionul Piatra Neamţ, peste 600.000 lei.

Pe o stradă a Romei

Lângă un gard masiv de fier al unei case foarte bogate, trecătorul poate vedea în fiecare dimineaţă un băiat cu hainele în zdrenţe. E un mic pictor.

Vine cu paşi grăbiţi, scoate câteva tuburi de vopsea împăturite cu grijă într'un jurnal şi începe să picteze.

Pe lângă el, trec indiferenţi, grăbiţi, locuitorii bogatului cartier. Nepăsători, ei nu-şi aruncă nicio privire, nu le pasă de lucrul băiatului.

In Italia acesta-i un tablou obişnuit: un copil lipsit de posibilitatea de a învăţa, cu părinţi şomeri, fără un adăpost măcar.

Băiatul care pictează pe trotuar este talentat, ar putea să devină un adevărat pictor. Dar pentru aceasta i-ar trebui bani. De unde să-i ia. Din ceeace câştigă părinţii nu pot cumpăra totdeuna nici măcar pâine.

Fără pâine

O activistă a Uniunii Femeilor Franceze povesteşte: „Zilele acestea am trecut pe la o muncitoare textilistă din Rouen, mamă a patru copii. E tânără încă, dar sănătatea îi e zdruncinată de mizerie. Ochii îi sunt roşi de nesomn. Mereu rămâne fără lucru. Acum primeşte un ajutor de boală neînsemnat. Banii nu-i ajung nici măcar să cumpere pâine pentru copii. Carnea în casă e un lux, iar de haine şi încălţăminte, nici gând. Ce dureros e pentru o mamă să-şi audă copiii repetând: „Mi-e foame!..." şi să nu le poată da o bucată de pâine.

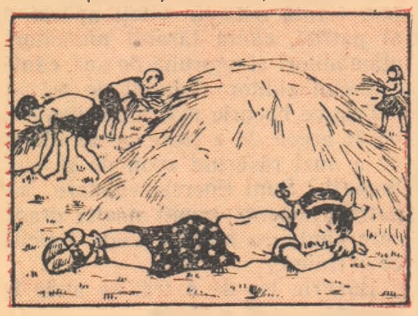
Din lipsă de locuinţă, această familie de şomeri din Germania Occidentală şi-a înjghebat o magazie pe roate, cu care cutreeră zadarnic drumurile în căutare de lucru. Viaţa oamenilor muncii din Germania Occidentală devine tot mai grea. La 4 August, 14.000 de muncitori din Hamburg au declarat grevă. A fost ca un semnal. La 5 August au încetat lucrul şoferii de autobuze din Köln, iar la 9 August, a început greva celor 250.000 muncitori metalurgişti din Bavaria. Ei cer cu tărie sporirea salariilor, îmbunătăţirea condiţiilor de trai şi protestează împotriva remilitarizării Germaniei Occidentale de către americani.

Ce-a văzut Coţofana

(Despre Elena Budică din tabăra de curte dela Răcăciuni-Bacău).

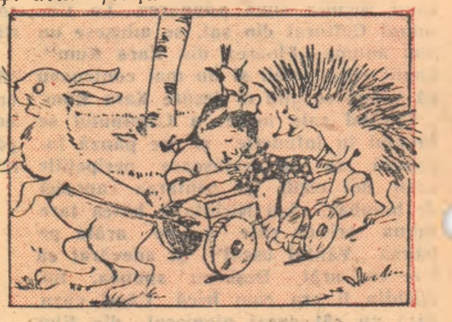
Eu sunt Fana Coţofana,
Totul văd şi totul ştiu.
Cum se iscă o'ntâmplare,
Să v'o spun îndată viu.
Cu ochianu-mi văd mai bine
Ca Ochilă din poveşti,
De prin şcoli ori de prin taberi,
V'aduc fel de fel de veşti.

Au venit pe câmp s'adune spice.
Lucrul merge bine, n'ai ce zice.
Numai colo'n umbră după-o claie
Prin pleavă de grâu, resturi de paie
Parc'auzi un svon de ferăstrău...
Ce e frate? Leana doarme greu...

Mai apoi s'au dus pe la pădure,
Şi-au cules grozav de multe mure.
Doar Elena şi-a găsit loc bun
Intr'o scorbură de fag bătrân,
Şi acum fetiţa doarme tun.

Când copiii'n tabără-au venit,
Fără de Elena s'au trezit.
— Unde-i? S'o fi rătăcit, pe semne!...
...— Hei copii, priviţi că-i de privit;
Iacă, v'o aducem noi la vreme!

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scânteii, tel 7 61 00, 7 50 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100 114
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".